

Evropská unie - nejen název II

*Jiří Maštálka
a kolektiv*

**Praha - Štrasburk - Brusel
2008**

L. Mašková a symbol Bruselu - Atomium

Vážení čtenáři, vážení přátelé,

právě před rokem někteří z vás dostali do rukou první díl publikace „Evropská unie - nejen název“. Tato brožurka obsahovala deset článků - názorů, které odrážely dojmy mladých studentů, stážistů a asistentů, kteří pobývali v naší poslanecké kanceláři v EP v Bruselu.

Dnes Vám předkládáme názory dalších dvanácti stážistů. Existence této brožurky, jejího druhého dílu, je důkazem že se nám podařilo navázat na pozitivní zkušenost a vytvořit dnes už fakticky tradici stáží.

Chci poděkovat pedagogům a dalším pracovníkům, kteří se podíleli na přípravě mladých studentů, a kteří měli pochopení aby i v průběhu školního roku uvolnili tyto studenty na měsíční pobyt v EP.

Chci ale poděkovat také stážistům, protože bez výjimky se uměli rychle zařadit do hektického chodu poslanecké kanceláře, naučili se spolupracovat a podílet na přípravě i významných dokumentů, které byly projednávány na půdě Evropského parlamentu.

Jak je patrné z některých příspěvků, určitá jednání jsou prezentována v médiích naprosto odlišně (s velkou dávkou subjektivního pocitu moderátora) a přitom bezprostřední účastníci je vnímají naprosto odlišně. I to je jedním z dobrých poučení a zkušeností, které získali stážisté, kteří pobývali v naší kanceláři.

Přestože absolventi stáží patří k různým věkovým skupinám a mají různou sociální a životní zkušenost, dokonce pocházejí z různých států Evropy, v jednom se jejich příspěvky shodují:

Měsíční pobyt v EP jim ukázal, že budovy ze skla, železa a betonu ve kterých sídlí tzv. eurobyrokraté, jsou především místem intenzivních rozhovorů, práce nad jednotlivými doku-

menty, místem dialogů jednotlivých národů i národností při řešení složitých témat. Došlo k naplnění hesla, které je názvem publikace. Pro tyto mladé lidi, kteří v uplynulých měsících prošli touto školou evropského života, už není EU jen název, ale živá instituce.

Věřím, že v založené tradici spolupráce ať už s Gymnáziem Mikulášské náměstí, VOŠ Valašské Meziříčí, RUDN Moskva, ale i dalšími, budeme mít možnost pokračovat i v dalších letech, po volbách do EP v roce 2009.

V každém případě jsme společně udělali alespoň pokus připravit představitele mladé evropské generace na to, že Evropskou unii jednou budou formovat podle vlastních představ a vlastní odpovědnosti.

Jiří Maštálka

Takhle vypadá stážista zavalený prací

Evropský parlament na vlastní oči

Slovy se nedá ani popsat, jak jsem byla šťastná a plná euforie, když se z telefonního sluchátka ozval hlas pana ředitele Kubička oznamující mi, že jsem vyhrála výběrové řízení na stáž v EP u pana poslance Maštálky. Splnil se mi tím můj velký sen.

Před odjezdem šlo všechno tak rychle, že jsem se nestihla ani pozastavit nad otázkou, co mě tam vlastně čeká. Jakákoliv představa by však jistě nepředčila skutečnost. Celou stáž jsem si připadala jako v nějaké „europohádce“.

Během mého působení jsem se účastnila jednání parlamentních výborů, delegací, chodila na různé mítinky, konference a rozpravy. Pan poslanec je členem Výboru pro zaměstnanost a sociální věci a Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin, má práce se tedy většinou ubírala tímto směrem. Podílela jsem se také na přípravě písemných výstupů pro média.

Nejvíce ze všeho mě zaujaly otázky týkající se zaměstnanosti a sociálních věcí. A to nejen z důvodů situace v naší republice, ale také z hlediska současné a budoucí Unie.

Jedním z úkolů, které jsem od pana poslance dostala, bylo také chodit na rozpravy a mítinky o Gruzii a dělat z nich písemné výstupy. Dříve jsem o tomto tématu měla jen málo povrchných informací z novin, ale když jsem se účastnila setkání s delegací z Jižní Osetie, rozpravy o zhoršení situace v Gruzii nebo poslouchala vyprávění lidí žijících v Abcházii, začal mě čím dál více zajímat trojúhelník EU, Gruzie a Ruska.

Neobyčejným zážitkem se pro mě stalo i stěhování se na pravidelné plenární zasedání do Štrasburku. I když pro mě to bylo spíše něco jako poznávací výlet. Stálým zaměstnancům to však jenom přidává práci.

Snažila jsem se prožít naplno každou minutu, která mi byla v EP vyměřena. Snažila jsem se zůstat v parlamentu každý den co nejdéle, nemohla jsem se totiž nabažit atmosféry, která tam panuje.

Víkendy jsem trávila společně s ostatními stážisty z Čech cestováním po Belgii nebo poznáváním Bruselu. Samozřejmě, že jsem si nemohla nechat ujít vidět čurajícího chlapečka, Atomium, královské zahrady, projít se po náměstí nebo navštívit muzeum instrumentálních nástrojů a mnoho dalších památek. V Bruselu se člověk prostě nikdy nenudí. Každý si tu najde to svoje, co ho zajímá. Z belgických měst se mi nejvíce líbilo v Bruggách. Je to nádherné středověké městečko, které žilo obchodem s látkami. V dřívějších dobách bývávalo dokonce slavnější než Paříž. Na počátku 15. století se začal dovážet levný textil z Anglie a řeka Zwin se začala zanášet bahnem. Přes ztrátu prestiže se však město stalo dnes nejoblíbenějším turistickým cílem. Vše tu zůstalo původní a nedotčené.

Skvělou tečkou za mou stáží byl poslední týden v parlamentu. Zúčastnila jsem se setkání s místopředsedou vlády a ministrem práce a sociálních věcí panem Nečasem, byla jsem na předávání cen Global energy, navštívila jsem NATO a také přijeli moji kamarádi, kteří konečně uviděli na vlastní oči to, o čem jsem jim celý měsíc psala e-maily.

Pro mě, jakožto studentku Eurosprávy, to byla jedinečná možnost zažít, jak funguje EU. Poznala jsem, že skutečnost je velice odlišná a že jen těžko moje teoretické znalosti v Evropské unii odpovídají realitě. Nechci tím říct, že by nás snad ve školách učili nesmysly, to určitě ne, ale skutečnost je opravdu jiná. Každý student tohoto nebo příbuzného oboru by si měl stáží v EP či jiné instituci projít, protože pak teprve zjistí, o čem se vlastně učí, co studuje.

Stáž se pro mě stala zejména motivací pracovat na sobě, a to hlavně v otázkách jazykových bariér a prohloubení znalostí o oblasti EU a mimo ni. Jsem velice vděčná panu Maštálkovi, že jsem měla možnost prožít měsíc v instituci EU. Díky této životní zkušenosti jsem získala hlubší vědomosti a objektivní názory na evropskou integraci. Mé velké díky patří i všem lidem, kteří se o mě v průběhu stáže starali, učili mě a ukazovali chod EP.

Tereza Baroňová

Nejen práci živ je stážista a asistent - o víkendech měli stážisté možnost poznat i kulturní památky Belgie

Měsíc v Bruselu

Můj pobyt v Bruselu, a částečně i v Evropském parlamentu byl natolik zajímavý a plný příjemných zážitků, že to prakticky není možné vyjádřit písemně, ale přesto se vynasnažím.

Na začátku nemohu nechat bez ty povšimnutí věci, jež ve mně zanechaly velký dojem. Sama budova Evropského parlamentu, která vypadá natolik efektně, jak jen to je možné pro takový majestátný ústav Evropy, ohromuje svým architektonickým stylem a dodržuje přísné evropské konvence: zřetelné čáry, nic nazbyt, skvělé propojení exteriérů a interiérů. Když vejdeš do budovy, nenápadně pronikáš tou příjemnou atmosférou, která vládne kolem. Okamžitě si začínáš plně uvědomovat, že se nacházíš skutečně uprostřed dění, kde spousta různých lidí, různé národnosti, avšak rovných v postavení, pracují spolu ruku v ruce na blahu celého evropského společenství.

Nejdřív jsem se cítila velmi nezvykle - jako malinká součástka toho zajímavého a grandiózního procesu. Avšak někde uprostřed svého pobytu stážisty v parlamentu, jsem byla úplně pohlcena tímto procesem, a to díky tomu, že jsem měla příležitost navštěvovat zasedání různých delegací a výborů Europarlamentu. Byla jsem přítomna zasedání Výboru pro zahraniční otázky, kde jsem byla svědkem projednávání vztahů mezi sousedícími státy - Moldavskem, Rumunskem a Ukrajinou. Okamžitě jsem cítila, že nikomu z přítomných opravdu vztahy mezi těmito státy (a dění kolem nás obecně) nejsou lhostejné (nebyli tam pouze poslanci, ale i jejich asistenti nebo stážisté). Bylo vysloveno hodně názorů, položeno nesčetně otázek, a to vše se mezi přítomnými vzrušeně projednávalo dokonce i po skončení zasedání. Těší mě to, že tyto lidi opravdu „vyburcuje“ dění kolem, protože jen při skutečné aktivitě lze dosáhnout opravdových výsledků. Také jsem byla přítomna zasedání Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin, což pro mne bylo rovněž velmi zajímavé. Mohla

jsem totiž porovnat, jakým způsobem Evropský parlament řeší nejaktuálnější problémy zdraví a stravování lidí a jak tyto otázky řeší vláda mé země.

Měla jsem štěstí, že jsem se mohla účastnit i přednášky o volbách konaných v Gruzii, které vyvolaly hodně sporných otázek a občanské nepokoje uvnitř země. Vyslechla jsem konstruktivní a nezávislý názor na situaci v Gruzii.

Po každém zasedání výboru nebo komise, kterého jsem se účastnila, jsem pro českého poslance Evropského parlamentu pana Jiřího Mašťálku, v jehož kanceláři jsem měla čtyřtydenní praxi, sestavila stručné hlášení jednání v průběhu zasedání.

Úsudek, který jsem si udělala: všichni lidé, se kterými jsem se seznámila během svého pobytu v Europarlamentu si skutečně zaslouží pracovat v dané struktuře. Každý z nich byl velmi výřečný a přátelský, bylo by možné si s nimi povídat celé hodiny, bez ohledu na čas a získávat velice zajímavé a poučné informace. Lidé, se kterými jsem se v Europarlamentu setkala, byli také mimořádně pracovití, což je obdivuhodné. Je to jedná z nejlepších lidských kvalit.

Velký dojem na mě také udělala organizace všech postupů a procesů probíhajících uvnitř Europarlamentu, která je na vysoké úrovni. Velmi dobře sladěný je i systém kontroly lidí, kteří vcházejí a vycházejí z budov Europarlamentu. Tento systém v plné míře zaručuje bezpečnost všech, což je v tomto případě velmi důležité. S ochotou a ohleduplností se tu setká každý, bez ohledu na situaci a funkci, jak se sluší v instituci takového charakteru.

Lidé pracující v Europarlamentu disponují širokým přístupem k obrovskému množství informačních zdrojů. Europarlament má svou webovou stránku. Například plenární zasedání lze sledovat živě jak na internetu, tak i na parlamentních televizích, jimiž jsou vybaveny kanceláře všech poslanců. Knihovna v Europarlamentu si zaslouží zvláštní obdiv.

Hodně vzácných knih, prakticky ve všech jazycích, které jsou v plné míře volně přístupné všem zaměstnancům Euro-parlamentu.

Nemohu se nezmínit o svých dojmech z města Bruselu. Jak jsem pochopila později, je v souladu s Europarlamentem - žijí stejným životem. Nemohu si představit lepší kombinaci tradic, přísných předpisů a vysoké kultury.

Brusel není z takových měst, do kterých se lze zamilovat na první pohled. Je zapotřebí prožít tam nějaký čas, veítit se do jeho atmosféry a až pak ti umožní splynout s ním v jedno.

Velmi zajímavé bylo sledovat život jiného města, jiné země, jiných lidí. Poznat jejich tradice a zvyklosti, životní styl. Pohovořit s různými zajímavými lidmi, dozvědět se hodně nového o práci Europarlamentu.

Na závěr svého článku bych chtěla říci, že tento výlet mi byl umožněn zásluhou spolupráce pana europoslance Jiřího Maštálky s vedením Ruské university družby národů, konkrétně právnické fakulty, kde studuji. Jsem velmi vděčná za možnost pobytu v Bruselu a možnost vidět živě, jak se řeší otázky, které se týkají lidstva.

Zvláštní poděkování náleží panu Jiřímu Maštálkovi za srdečnou a přátelskou pohostinnost, vysokou úroveň práce jeho kanceláře i za možnost navštívit Štrasburk, město, kde se konají plenární zasedání Evropského parlamentu.

Velice děkuji všem lidem, kteří mi poskytovali oporu během celého mého pobytu v Bruselu. Děkuji Janě, asistentce pana Maštálky, která mi pomáhala porozumět detailům pobytu v cizí zemi a v Europarlamentu.

Po uplynutí čtyř týdnů mohu říci, že jsem nejenom získala neocenitelné zkušenosti, ale také našla nové kamarády, což je pro mne rovněž důležité.

Anastasia Belousova

Moje stáž v Bruselu

Na začátku dubna 2008 jsem se vydala do Bruselu, „hlavního města“ Evropy, abych zde absolvovala měsíční stáž v Evropském parlamentu v kanceláři pana europoslance Maštálky. Před psaním práce na téma „Evropa bez bariér“, díky níž jsem tuto možnost získala, jsem znala jen několik základních informací o Evropské unii. Byla pro mě neuvěřitelně složitým strojem, který je neustále udržován v chodu, modernizován a rozšiřován. Strojem, jehož fungování má vliv na život skoro pěti set milionů lidí v dvaceti sedmi státech Evropy. Během psaní mé práce jsem pomalu začala zjišťovat, že Evropská unie se zabývá i jinými oblastmi, než jsem si myslela. V podstatě se dotýká každé maličkosti našeho běžného života.

Během mé stáže jsem se blíže seznámila s fungováním Evropské unie, především Evropského parlamentu. Poznala jsem, že to není jen nějaký stroj, ale stroj živý, složený z jednotlivých človíčků, kteří mohou jeho chod ovlivnit, ať už k lepšímu nebo k horšímu. Poznala jsem, že i já bych se mohla v budoucnu stát součástí tohoto stroje a podílet se na jeho činnosti jakožto občan Evropské unie. Respektive jsem se jednou malinkou součástíkou na měsíc stala. Navštěvovala jsem různé schůze a semináře, absolvovala jsem plenární jednání ve Štrasburku a snažila se za tu krátkou dobu toho co nejvíce poznat, mimo jiné i samotný Brusel.

Město mi učarovalo už při mojí první návštěvě v roce 2007 a během mé stáže mi ještě více přirostlo k srdci. Asi každého běžného Čecha, jako jsem já, překvapí multikulturnost města. Potkáte tu lidi mnoha národností, kultur, vyznání, různé barvy pleti, kteří zde žijí vedle sebe v přirozené toleranci.

Život v Bruselu je úplně jiný než v Čechách. Harmonogram dne je posunutý o dvě hodiny, u některých jedinců i o více. Město se začíná probouzet kolem půl desáté a většina lidí začíná pracovat v deset hodin nebo později. Je odvedena spousta práce, ale v příjemné pohodě, na rozdíl od České republiky, kde

pracující lidé chodí domů strhaní a sotva si sednou do křesla, usnou. Tohle jsem v Bruselu velmi oceňovala. Večer práce v kanceláři pomalu přechází ve společenský život.

Nejraději jsem měla víkendové brouzdání městem. Po dobrém obědě jsem se vydala objevovat krásná zákoutí Bruselu. Venku je krásně, svítí slunce a neprší, což pro tuhle oblast není moc typické počasí, ne nadarmo se Bruselu říká „nočník Evropy“. Metrem se svezu do centra. Centrum Bruselu se dělí na Horní a Dolní město. Horní město bývalo sídlem aristokracie a královské rodiny, která tu sídlí dodnes. Aristokracii ovšem vystřídala sídla institucí Evropské unie. Dolní Brusel obývali řemeslníci a přistěhovalci, dnes je to historické centrum a samozřejmě centrum turistického ruchu.

Vystoupím v Bruselském parku, který se nachází v Horním městě. Procházím parkem a v duchu si představuji šlechtu, jak tu trávila slunečná odpoledne. Bohužel mé snění mi narušuje funění běžců, kteří si zde snaží vylepšit kondičku. Přesto je park nádherný, okouzluje mě svými tryskajícími fontánami, překrásnými sochami a alejemi kvetoucích kaštanů. Jen si představte tu krásu. Na jeho konci se objevuje Palais Royal, sídlo královské rodiny, která je nejsilnějším pojítkem jinak rozdělené Belgie. Vpravo za palácem se nachází Place Royal - Královské náměstí. Když na něj vcházím, okouzlují mě neoklasicistní budovy, jež ukrývají sbírky historických předmětů, krásné obrazy a jeden z domů je dokonce kostel, i když tak vůbec nevypadá. Z Place Royal sejdu na Mont des Art, odkud je přenádherný pohled na Dolní město s jeho radnicí a úzkými uličkami.

Mé další kroky mě zavedou do srdce Bruselu, jímž je náměstí Grand Place. Toto rušné náměstí ztělesňuje nejkrásnější dochovaný soubor budov ztvárněných v belgickém zdobném stylu 17. století. Konaly se zde trhy již v 11. století, a proto není divu, že veškeré domy patřily jednotlivým řemeslnickým cechům. Dominantou náměstí je radnice ze 14. století s věží dosahující výšky 96 metrů, na jejímž vrcholku se vyjímá socha sv. Michala - patrona města.

Odtud se vydávám za symbolem Bruselu „čurajícím chlapecem“ neboli Manneken Pis. Tato 30 cm vysoká soška zobrazuje chlapce ulevujícího si do nádržky. Podle jedné z pověstí byl ve 12. století přistižen syn jakéhosi vévody, jak uprostřed bitvy močí u stromu. Posléze byl ztvárněn v bronzu jako symbol odvahy belgické armády.

Vracím se zpět na náměstí uličkou plnou obchůdků s čokoládou a suvenýry. Zbožňuji čokoládu, proto neodolám a kupuji si několik krabiček překrásně balených pralinek. Ve vzduchu jsou cítit wafle, celé město je touto vůni prosyceno. Ani těm neodolám a jednu si koupím. Zatáhlo se a vypadá to, že bude pršet. S prsty ještě ulepenými od čokolády si otvírám dveře od bytu. A s pocitem štěstí a okouzlení z nádherného města jménem Brusel usínám, zatímco se spustí prudký déšť, tolik typický pro toto město.

Zdejší pobyt mě posunul zase o kus dále, uvědomila jsem si, mimo jiné, jak důležité je studovat jazyky a nebát se je používat, že společně může žít i pracovat široké spektrum lidí i přes všemožné překážky, že Brusel je nádherné město, kde bych chtěla žít i pracovat.

Proto bych chtěla poděkovat panu poslanci MUDr. Jiřímu Maštálkovi, slečně asistentce Mgr. Janě Dohelské a samozřejmě také mým profesorům z Gymnázia, Mikulášské náměstí, Plzeň - Mgr. Josefu Šimánovi, Mgr. Stanislavě Mrvíkové a PaedDr. Jitce Simočkové, že mi umožnili tento pobyt a všemožně se mi snažili pomoci. Díky nim jsem možná více dospěla a vymezila si svoji další cestu životem.

Diana Marková

Stáž v Evropském parlamentu:

Jak to všechno bylo...

Upřímně řečeno, začít psát tento článek bylo pro mě velice obtížné. Můžete položit racionální otázku: Proč? A moje odpověď bude velmi jednoduchá: z mnoha důvodů... Příliš mnoho dojmů k přemýšlení, příliš mnoho pocitů k vyjádření... Moje dojmy a pocity byly dlouho tak jasné a živé, že jakékoliv jejich písemné vyjádření by mi připadalo poněkud ploché a neodpovídající skutečnosti. Potřebovala jsem nějaký čas na přemýšlení, analýzu a synchronizaci všeho, co jsem viděla a zkusila během svého pobytu v politickém a legislativním srdci Evropy v Bruselu.

Jaký je můj dojem z tohoto pobytu? Ptala jsem se několikrát sama sebe... Domnívám se, že „kontradikce“ je to správné slovo, kterým lze popsat spoustu mých pocitů a dojmů. Byla jsem ohromená i šokovaná, potěšená i frustrovaná, nadšená i zklamaná... Teď se pokusím vysvětlit, proč tomu tak bylo...

Moje cesta do Evropského parlamentu začala již v roce 2003. Tehdy jsem se poprvé zúčastnila zasedání Evropského parlamentu mládeže. Říci, že jsem byla nadšená a fascinovaná, zdaleka nestačí. Tato zkušenost byla naprosto neuvěřitelná a neskutečná, nikdy bych nevěřila, že dostanu takovouto šanci. Ale tohle všechno bylo v době mého dospívání... Poměrně dlouho jsem se podílela na parlamentním hnutí mládeže, až jsem si jednoho dne uvědomila, že mi to nestačí. Potřebovala jsem něco víc... Moc jsem si přála, abych se jednou dostala do skutečného parlamentu, do Evropského parlamentu. To byl můj sen od doby, kdy jsem se seznámila s fenoménem Evropského parlamentu mládeže. Můžete namítnout, že to bylo velmi ambiciózní přání. Ano, bylo. Ale musíme být ambiciózními, abychom se dostali dopředu nebo ne?

Uběhl nějaký čas a já jsem seděla v příjemné kanceláři v části „F“ Evropského parlamentu. Naproti seděla šarmantní mladá dáma a ve vedlejší kanceláři velmi energický muž, vždy

plný plánů a nápadů. Tito lidé mi umožnili, aby se můj sen stal skutečností - MUDr. Jiří Maštálka a Mgr. Jana Dohelská. Tito lidé se také stali mými přáteli.

V každém případě nastal čas skončit s lyrikou a přejít k vážnějším věcem a vysvětlit moje protichůdné dojmy z mé stáže. Co všechno jsem stihla během mého pobytu v Bruselu? Domnívám se, že bylo uděláno mnoho zajímavého a užitečného pro obě strany. Během mé stáže jsem se seznámila s fungováním institucí Evropského společenství, a to hlavně prostřednictvím práce pro českou delegaci v politické skupině GUE/NGL (Evropská sjednocená levice/Severská zelená levice). Domnívám se, že lidé z této skupiny tvoří většinu těch, o kterých mohu říci, že nejsou rusofobními. Také jsem se zapojovala do práce těchto parlamentních výborů: Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin, Výboru pro zaměstnanost a sociální věci a Výboru pro zahraniční vztahy. Zúčastnila jsem si i tzv. „přípravné schůzky“ politické skupiny GUE/NGL před zasedáním Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin, na které se probíraly jednotlivé body agendy zasedání. Zúčastnila jsem se také setkání s poslanci národních parlamentů členských států EU, které bylo organizováno Výborem pro zahraniční vztahy a jehož hlavním tématem byla aplikace komunitárního práva v členských zemích.

Během mé stáže jsem se podílela i na přípravě dokumentů v rámci pořádání veřejného slyšení o umístění americké vojenské základny v České republice, které bylo organizováno politickou skupinou GUE/NGL.

V poslední části stáže jsem se zúčastnila konference s názvem „Může být Rusko „strategickým“ partnerem pro Evropu?“ pořádané Nadací Friedricha Naumanna a Fondem Heinricha Boella ve spolupráci s poslanci Evropského parlamentu hrabětem Alexandrem Lambsdorffem a Cemem Oezdemirem. Tuto konferenci považuji za klíčový bod mé stáže, který velmi přispěl k tomu, abych jasně porozuměla

obecnému negativnímu postoji některých poslanců Evropského parlamentu k mé zemi. Bylo pro mě obrovským zklamáním poznat, že tento postoj je zde spíše trendem než výjimkou. Bohužel jsem ale nenašla žádné opravdu přesvědčivé argumenty, které by ho objasňovaly. Prostě proto... Prostě proto, že je tento postoj v současné době „výhodný a pohodlný“. Chtěla bych zdůraznit, že tohle je pouze můj osobní názor, který jsem si utvořila po měsíci stráveném v Evropském parlamentu. Víím, že nemám právo nikoho kritizovat ani soudit. Pouze chci, aby lidé v Evropě byli plně informováni. Je snad správné prezentovat na veřejnosti pouze jeden z názorů na tuto problematiku, pouze „jednu stranu barikády“ tak, jak to dělá opozice? Nemyslím si. Jsem toho názoru, že by měli být pozváni i oficiální ruští představitelé a stejně jako opoziční představitelé by i oni měli dostat prostor k vyjádření svých názorů. Lidé by si pak lépe mohli vytvořit vlastní pohled na věc. Účastníci konference hovořili o omezování lidských práv, o nedostatku svobody projevu v Rusku, která je omezena čtyřmi „prokremelskými“ televizními kanály nebo vydavatelstvími, která vlastní podnikatelé blízcí Kremlu. Na této konferenci se jasně projevil tzv. politika „dvojích standardů“ směrem k Rusku.

Poznala jsem, že Evropané obecně mají k Rusům negativní postoj. Na začátku mohou být lidé velice přátelští, ale pouze velmi málo jich zůstane přátelskými i poté, když zjistí, že jste původem Rus. Jako příklad mohu citovat několik názorů, které jsem zaznamenala na výše zmiňované konferenci: „Téměř totalitní systém. Lidé se cítí omezováni ve svých ústavních právech. Rusko přejímá některé metody od A. Lukašenka. Rusko bude ropnou velmocí se všemi důsledky. Jaký typ Ruska by mohl být naším strategickým partnerem?“ Co vlastně naše země znamená pro Evropu? Jsme strategickým partnerem tak, jak je to řečeno ve Smlouvě o spolupráci a partnerství mezi Ruskem a Evropskou unií nebo ne? Je tato Smlouva pouze jakousi deklarací nebo je to realita? To jsou otázky, které jsem si pokládala, otázky k zodpovězení. Jsem velmi vděčná za bri-

lantní odpověď, které se mi dostalo, a sice že za první - nelze pokládat takovéto otázky o strategickém partnerství na konferenci, na které byli přítomni pouze představitelé opozice, a za druhé - opozice je vždycky připravená upoutat pozornost a to i za pomoci skandálů - to se stalo např. v Petrohradě a v Moskvě v březnu a dubnu 2007. (Myslím tím demonstraci opozice, která se konala na jaře roku 2007 a která byla potlačena autoritami. Tyto události měly velkou odezvu ve společnosti a vyvolaly diskuze v zahraničí o vlivu opozice, o její roli, o úctě k lidským právům atd.) K čemu nám je pouze jednostranný pohled? Proč se nás někdo snaží o něčem přesvědčit? Jestliže mluvíme o demokracii, měli bychom si vytvořit vlastní názor na základě vyslechnutí si argumentů obou stran. Nemyslíte?

Přála bych si, aby se Rusku dostalo takové vážnosti, kterou si zaslouží, a aby bylo považováno za rovnocenného partnera pro dialog. Nepřeji si dále poslouchat otázky jako „Může být Rusko strategickým partnerem, jestli ano, jaký typ Ruska by to měl být?“. Prozatím je to pouze moje přání. Smlouva o spolupráci a partnerství mezi Ruskem a EU vyprší 30. listopadu 2007. Máme v záloze něco jiného? Prozatím ne... Polsko vetovalo vyjednávání o vytvoření nové smlouvy mezi EU a Ruskem. S nedávným nástupem nových vůdců v Polsku by se měla situace značně změnit. Nové Polsko má zájem o spolupráci a o konstruktivní dialog s Ruskem. Přesto jsou někteří experti pořád přesvědčeni, že proces vyjednávání o těchto otázkách může trvat nejméně 3 až 4 roky. Uvidíme, co přijde...

Jsem hluboce přesvědčena, že již teď je Rusko dostatečně silným a rovnocenným partnerem pro vyjednávání s EU. Jeho role na světové scéně za několik posledních let značně vzrostla. Pouze dialog dvou rovných strategických partnerů může být prospěšný a přispět k vytvoření nové vzájemné smlouvy, která bude brát v potaz zájmy obou stran.

Dina Adityarova

Evropská metropole a já

Už samotný přílet z letní Prahy do deštivého „srdce Evropské unie“ byl pro mne neopakovatelný zážitek. Tím pádem i mé první vzpomínky patří tomu, jak jsem se z velkého a poměrně nepřehledného letiště nemohla vůbec dostat ven správným východem. Naštěstí to byl jediný negativní aspekt mého příjezdu. Na letišti mě vyzvedl Janin kolega a odvezl do parlamentu, kde se mě ujala Tanja. Stejně jako všichni ostatní byla moc milá a pomohla mi neztratit se během prvních dnů v takovém bludišti, jakým je budova parlamentu.

Pana MUDr. Maštálku, poslance parlamentní frakce GUE/NGL, jsem viděla za celý den jen opravdu krátce, protože stejně jako mnohokrát za dobu mého pobytu, byl zkrátka pracovně vytížen. Hned první den jsem se byla podívat na plenárním zasedání v Bruselu. Překvapil mě poměrně dobře organizovaný průběh. Zasedání působilo až kontrastně oproti některým českým parlamentním hlasováním, která vídáme v televizi. Zkrátka všichni poslanci se evidentně věnovali své práci zodpovědně a neprotahovali zbytečně jednání. Celé zasedání i hlasování mělo určitý řád, který se, na rozdíl od hlasování v ČR, dodržoval. S ústními přestřelkami mezi zúčastněnými se tu rozhodně nesetkáte. Velký obdiv si určitě zaslouží i překladatelé. Právě díky nim jsou jednání srozumitelná všem, bez rozdílu znalosti jazyků, ve kterých řečníci hovoří.

Tak jako všechno tady i první setkání s Janou, asistentkou pana poslance, bylo perfektní. Většina pracovních dní měla poměrně nabitý program, ale i tak v kanceláři vždy vládla pohoda. Dostala jsem se na různá zasedání (například frakce GUE/NGL), recepcce a setkání s delegacemi a zajímavými lidmi. Zhruba v polovině pobytu jsem byla s panem poslancem a Janou čtyři dny ve Štrasburku, kde probíhalo plenární zasedání. Opět jsem se utvrdila v názoru, že práce europoslanců i ostatních lidí v parlamentu se poměrně liší od představ, které v ČR slýcháme. Pracovní nasazení všech zde má konkrétní cíle i výsledky.

Kdybych měla porovnat obě parlamentní budovy ve Štrasburku a v Bruselu, ohromný dojem na mě na první pohled udělala budova v Bruselu. Nicméně, když si budete kupovat pohlednici s obrázkem parlamentní budovy, určitě bude hezčí ta, na které je Štrasburk.

I když interiér budovy ve Štrasburku mě vůbec nezaujal. Všechny chodby jsou dlouhé, tmavě vymalované a málo osvětlené, což působí podle mě nevlídně a ponuře. Překvapivě i kanceláře byly malinké místnosti, společné pro poslance, asistenta i stážistu. Stejně tak tam byl obrovský problém cokoliv rychle v budově najít.

Naprostým opakem je interiér parlamentu v Bruselu. Působí přívětivěji díky velkému množství oken, světel a vzdušnějším chodbám, ve kterých jsem se po čase i docela dobře orientovala. Kanceláře poslanců jsou oddělené od těch pro asistenty a stážisty, takže i prostoru a klidu na práci je víc. S nadsázkou by se dalo říct, že budova v Bruselu je takovým malým městečkem. Široká chodba s lavičkami, stromy, proskleným stropem s výhledem na nebe i okna z kanceláří „do ulice“ působí skutečně dojmem, jako bychom na ulici stáli. Když se navíc rozhlédnu a vidím banku, poštu, kadeřnictví, turistické informace, obchod s potravinami, denním tiskem a suvenýry nebo kavárnu, můj pocit, že stojím uprostřed spořádaného a perfektně čistého města, sílí. Je asi zřejmé, že budova v Bruselu mě nikdy nepřestala trochu fascinovat. Měla jsem ji mnohem radši než budovu ve Štrasburku, možná i proto, že jsem tam strávila většinu času.

Snad jen jednu věc jsem měla na parlamentu opravdu nerada, bezpečnostní kontroly stážistů při každém příchodu do budovy. A to dokonce i po příchodu z obchodu, který byl v jednom z podzemních pater garáží parlamentu, kam mohli autem přijet jen zaměstnanci parlamentu. Tohle podle mě často až paranoidní prověřování stážistů bylo stejné jak v Bruselu, tak i ve Štrasburku.

Pochopitelně o víkendech jsem se snažila prohlédnout si co nejvíce zajímavých míst ve městě. Nemohla jsem si nechat ujít typické turistické zajímavosti jako Atomium, Minievropa, Grand Place, „Čurající chlapeček“ a k mému překvapení i „Čurající holčička“. Občas jsem se až podívovala nad některými architektonickými prvky ve městě, nad tím, jak může někdo do zástavby starých a nádherně zachovalých domů přistavět cosi z kovu a skla. Samozřejmě i místní čokoláda stála za ochutnání. Brusel se ukázal jako město opravdu plné kontrastů a zajímavostí, kde je zřejmě stále co objevovat.

Nezapomenutelný byl výlet do Gentu, kam jsem jela společně s Janou, jedním jejím kolegou a jejím kamarádem, který přijel na víkend za nimi. Gent je nádherné městečko nedaleko Bruselu se zachovalou středověkou zástavbou a sítí vodních kanálů. I ostatní víkendy a volný čas jsem trávila často s lidmi z parlamentu nebo se spolubydlícími a musím přiznat, že jsem potkávala spoustu úžasných, milých lidí opravdu na každém kroku.

A co že mi vlastně stáží v EP dala?

Příležitosti vyzkoušet si své znalosti cizích jazyků v praxi, možnost poznat spoustu zajímavých míst a komunikovat se zajímavými lidmi. Už sama možnost být tak trochu „u toho“ v Evropském parlamentu, v Bruselu i ve Štrasburku, byla prostě úžasná. Rozhodně to rozšířilo moje obzory tím, že jsem viděla práci politiků i jinak než přes televizní obrazovku. Realita bývá občas jiná, než jak nám ji média ukazují. Pochopitelně si na svou „cestu životem“ odnáším i spoustu zajímavých informací týkajících se aktuálních témat i daleko konkrétnější představu o tom, jak a proč vlastně Evropský parlament funguje. A rozhodně také jistotu, že se dokáži v cizí zemi postarat sama o sebe a najít si své místo mezi novými lidmi.

Na závěr bych ráda poděkovala panu europoslanci MUDr. Jiřímu Maštálkovi, bez kterého bych v Bruselu vůbec nebyla, Janě za její trpělivost a úžasnou pohodu, kterou kolem sebe šíří, a spoustě dalších lidí, kteří byli prostě super...☺

Eva Babková

Rok a půl v Evropském parlamentu

„Bezzubá instituce bez vlastních rozhodovacích pravomocí“; „nepotřebná instituce plýtvající penězi daňových poplatníků“ - to jsou alespoň některé z charakteristik Evropského parlamentu, se kterými se setkáváme téměř denně v našem, ale často i zahraničním tisku. Každý z nás má o Evropském parlamentu vlastní představu - mnozí z nás vědí, že je to jediná přímo volená instituce Evropské unie, že hájí zájmy zhruba 400 milionů občanů 27 členských států, má 785 členů, setkává se periodicky ve dvou různých zemích a v jeho kuloárech je slyšet přes dvacet jazyků. Je nás však už podstatně méně, kdo jsme měli tu jedinečnou příležitost zažít fungování této instituce na vlastní kůži, sledovat jednání výborů a politických skupin, aktivně se podílet na přípravě zpráv, pozměňovacích návrhů, s napětím sledovat hlasování o „vašem“ pozměňovacím návrhu ve výborech a na plenárním zasedání - a na vlastní kůži se tak přesvědčit, že Evropský parlament zdaleka není ani bezzubý, ani zbytečný, ale naopak - že se jedná o jedinečnou instituci, která nemá ve světě obdoby a která je snad nejlepším příkladem jednotné Evropy, ve které nerozhodují hranice či jazyk, kterým hovoříte, ale ideje a názory, které hájíte.

Když jsem končil svá studia, moje znalosti Evropského parlamentu byly omezené na základní učebnicové charakteristiky této instituce rozšířené snad jen výzkumem rozvojové politiky EU a působení Parlamentu v této oblasti - tématu mé diplomové práce. Jako člověk prakticky politicky nečinný jsem si ani nepřipustil možnost v tomto „stánku Evropské demokracie“ a evropské politiky jakkoliv aktivně působit, a tak mne nabídka možnosti stáže možná právě proto nejdříve zaskočila - a samozřejmě potěšila. Práce ve Výboru pro životní prostředí a ochranu spotřebitele a ve Výboru pro sociální věci a zaměstnanost, jichž je europoslanec MUDr. Jiří Maštálka členem, se zdála být příslibem pro zajímavou a obohacující práci.

Do Bruselu jsem přicestoval v dubnu roku 2005. Pan poslanec Maštálka mne představil svému týmu a mým budoucím kolegům, asistentům Noře, Janě a Davidovi - mladým lidem se zajímavými zkušenostmi, zájmem o evropskou politiku a s chutí do práce. Právě otevřenost mladým lidem, jejich názorům a pohledům na svět je jednou z nejneocenitelnějších charakteristik práce s MUDr. Maštálkou. Těmi dalšími je vysoká míra spolupráce, zajímavé podněty a možnost vyjádřit se a do značné míry pozitivně ovlivnit věci, ke kterým se většina občanů Evropy vyjadřuje doma při čtení novin či sledování televize. Dostali jsme možnost podílet se na vytváření něčeho nového a přínosného. Během rok a půl dlouhého pobytu v Bruselu jsem poznal mnoho, naučil se vnímat práci pro mne v novém kontextu a vnímat dynamiku rozhodovacích procesů, které jsou pro běžného občana nepochopitelně komplikované, ale zároveň zaručují férovost a maximální možnou demokratičnost. S týmem asistentů, kteří kromě kolegů začali být také přáteli, jsme se podíleli na sledování a přípravě zpráv, pozměňovacích návrhů a projevů k otázkám tak komplexním, jakými jsou zdravotní a zaměstnanecká politika, směrnice o zacházení s chemickými látkami REACH, nakládání s odpady, tzv. zapomenutá tropická onemocnění či otázky vzdělávání v rámci tzv. Boloňského procesu. Měl jsem možnost také sledovat jednání Delegace Evropského parlamentu pro vztahy s Čínskou lidovou republikou či Delegace EP pro vztahy s Moldavskou republikou. Jednou z kvalit „našeho“ europoslance je jeho schopnost vyslechnout a vyměnit si názor se širokou škálou lidí - od členů odborových organizací po zástupce vlád. Často jsem měl příležitost podílet se na jednání se zástupci zahraničních misí a vlád, nevládních organizací, zaměstnaneckých organizací a expertů ve výše zmíněných oblastech.

Jednou z mnoha neopakovatelných zkušeností byla účast na alternativním summitu Evropská unie - Latinská Amerika a Karibik v rakouské Vídni. Setkání se zástupci nevládních

organizací, ochránci lidských práv a zástupci původního obyvatelstva tohoto kontinentu pro mne - jako nadšence kontinentu, na kterém jsem prožil několik let svého života - bylo neopakovatelné. Neméně zajímavá byla i organizace konference o reformě vzdělávacích systémů ve světle tzv. Boloňského procesu. Tato zkušenost byla a je neocenitelná, neboť vedla k zajímavým setkáním a novým poznáním.

Když jsem přijal práci v Delegaci evropské komise a loučil jsem se s Evropským parlamentem, s přáteli, které jsem během tohoto období poznal, a s prací, která přinášela každý den nové podněty a zážitky, bylo mi jasné, že si s sebou odnáším něco neocenitelného - nové zkušenosti, přátele a přesvědčení, že právě instituce, jako Evropský parlament, mají své opodstatnění a zasloužené místo. Děkuji MUDr. Maštálkovi za příležitost, důvěru a dlouhé debaty a mým přátelům za to, že učinili z osmnácti měsíců jedny z nejzapomenutelnějších.

Jan Němeček

Stážista Nikolaj si zkouší jak měkké je sedadlo poslance

Stáž v Evropském parlamentu

Během měsíce května jsem se zúčastnila studijní stáže v Evropském parlamentu v Bruselu a ve Štrasburku.

K této stáži jsem se rozhodla hlavně proto, že studuji externí formou obor Krizový management na fakultě Špecialneho inžinierstva na Žilinskej univerzite. Současne se studiem a prací jako referent krizového řízení v jedné organizaci působím jako externí pracovník na katedře radiologie a toxikologie (přednáším zde zejména Radiologii a Krizový management). Ke konci roku 2007 se mi naskytla možnost podílet se na projektu JUDr. Martina Šimáka, Ph.D., v rámci interního grantu Zdravotně sociální fakulty pod názvem „Analýza organizace složek a sil určených pro zvládnutí nouzových a krizových situací v jednotlivých zemích EU“. Projekt byl zahájen během měsíce ledna 2008 a díky němu mi byla umožněna stáž v Evropském parlamentu. Vlastní analýze organizace složek a sil určených pro zvládnutí nouzových a krizových situací v jednotlivých zemích Evropské unie předcházelo nastudování české a zahraniční literatury k dané problematice, tedy vytvoření literární rešerše, nashromáždění pomůcek a prostředků k danému projektu a vyřízení záležitostí ohledně mého pobytu v Bruselu. Díky výborným kontaktům mého školitele práce profesora MUDr. Leoše Navrátila, CSc., s poslancem Evropského parlamentu MUDr. Jiřím Maštálkou to nebylo tak složité zařídit.

Brusel je sídlem řady institucí Evropské unie (např. sídlí zde Evropská komise, Evropská rada, Rada Evropské unie, Evropský parlament (EP) a další), a proto bývá neoficiálně označován jako „hlavní město Evropy“. EP vykonává svou práci ve Francii, Belgii a Lucembursku. Ve Štrasburku se konají měsíční plenární zasedání. V Bruselu se konají schůze parlamentních výborů a další plenární zasedání. V Lucembursku sídlí administrativní úřady. Další důležitá instituce v Bruselu je NATO.

Evropský parlament - Brusel

Má stáž v Bruselu se uskutečnila ve dnech 14. - 27. 5. 2008 v kanceláři výše jmenovaného poslance. Pracovně jsem byla zařazena jako stážistka.

První den svého pobytu jsem se seznámila s panem europoslancem a s dalšími dvěma stážistkami - Tatsianou Lenhinovich (Татьяна Ленинович) z Běloruska a Terezou Baroňovou z Valašského Meziříčí. Bydlela jsem v centru města - v ulici Chausee D'Ixelles. Do Evropského parlamentu to odtud bylo cca 15 minut chůze.

Druhý den, ve čtvrtek 15. 5. 2008, jsem se vydala na svou první cestu do Evropského parlamentu. Před Evropským parlamentem jsem se sešla s Terezou, se kterou jsem posléze vyřídila svoji identifikační kartu do EP, pak jsme prošly přes ochranu do budovy EP (což spočívalo v tom, že jsme musely projít bezpečnostním rámem a své věci nechat projít rentgenovým tunelem - a to každý den). Dále mě ještě provedla budovou Evropského parlamentu, která na mě zapůsobila hlubokým dojmem. Navštívila jsem rovněž místní knihovnu, kde jsem hlavně trávil svůj čas stáže sbíráním materiálů pro svou dizertační práci. Tento den 15. 5. 2008 jsem se ještě zúčastnila Studijního dne Ruska v Evropském parlamentu v Bruselu, kde

se řešily zejména vztahy EU-Rusko a jejich nové perspektivy, společné zájmy a poslední politické vývojové trendy spolupráce Ruska a EU v oblasti energie a politiky sousedních států. Evropa by měla respektovat obtíže, kterým ruská společnost a politici čelili posledních 20 let.

Brussels, 15 May 2008 - European Parliament - Room PHS 3C050

STUDY DAY OF THE EPP-ED GROUP ON RUSSIA

Welcome: Jacek Saryusz-Wolski MEP, Chairman of the Foreign Affairs Committee

Opening: Joseph Daul, Chairman of the EPP-ED Group

Chairing: Joao Pinheiro MEP, Vice-Chairman of the EPP-ED Group

Ria Oomen-Ruijten MEP, Co-Chair of the EU-Russia Parliamentary Cooperation Committee

Christopher Beazley MEP

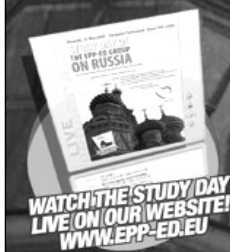
Othmar Karas MEP, Vice-Chairman of the EPP-ED Group

Conclusions: Elmar Brok MEP

Christopher Beazley MEP

EPP-ED

Studijní dny Ruska

V Bruselu jsem se chtěla setkat i se s dvěma českými odborníky, kteří se věnují problematice civilní ochrany a krizového managementu. Jedním z nich byl štábní důstojník operačního centra - plk. Tomáš Matušek, který mě provedl budovou NATO, ukázal mi operační centrum, vše mi vysvětlil a poskytl cenné informace o chodu operačního centra a podklady pro sepsání mé dizertační práce. Byl to pro mě ohromující zážitek, protože do prostor NATO není snadné se dostat, a získané poznatky byly přínosné. Druhým byl Ing. Antonín Petr (Generální ředitelství Evropské komise pro životní prostředí - DG ENV). S ním mi schůzka nevyšla z důvodu jeho neodkladných pracovních záležitostí.

Štrasburk - La Petite France

Druhý týden - tedy od pondělí 19. až do čtvrtka 22. 5. se konalo pravidelné měsíční plenární zasedání Evropského parlamentu ve Štrasburku, kam jsem byla vyslaná s Terezou Baroňovou, abychom tam doprovázely našeho poslance a v plném rozsahu plnily povinnosti jeho asistentky.

Štrasburk je malebné, krásné a přívětivé město v Alsasku. Protéká jím řeka Rýn. V minulosti patřil střídavě k Německu i Francii, což ovlivnilo i jeho vzhled. Nejznámější je jeho katedrála Notre-Dame de Strasbourg, která pochází z 11. století. Některé městské domy ze 17. století mají vnější fasády hrázděné. Ve Štrasburku sídlí Rada Evropy, Evropský parlament a Evropský soud pro lidská práva. Od roku 1988 je historické centrum Štrasburku s názvem Grande Île zapsáno na Seznamu světového dědictví UNESCO. Na květnovém plenárním zasedání EP ve Štrasburku se europoslanci zabývali ochranou životního prostředí, politikou zaměstnanosti, silniční dopravou a dopady přírodních katastrof v Barmě a v Číně. V úterý 20. 5. byl vyhlášen Evropský námořní den. Kromě otázek souvisejících s přímořskými oblastmi EU a námořní politikou se pozornost evropských zákonodárců také zaměřila na ekologické problémy související s likvidací starých dopravních lodí v Asii.

Evropský parlament - Štrasburk

Následující týden bylo v Evropském parlamentu na pořadu jednání o současné situaci v zemích západního Balkánu. Do Bruselu přijela skupina mladých Palestinců a Izraelců, aby společně diskutovali o možnostech míru na Blízkém východě. Nejvíce mě zaujalo parlamentní zasedání o situaci v zemích

západního Balkánu, kterého se zúčastnili mimo jiné i poslanci ze Srbska a z Kosova. I přes napětí mezi oběma skupinami proběhlo setkání v duchu dobré spolupráce. Poslanci diskutovali o hospodářském a sociálním vývoji v regionu, o otázkách vizí a přistěhovalectví a o roli parlamentů v procesu integrace do Evropské unie.

Konference o západním Balkánu

Během své stáže v EP (v Bruselu i ve Štrasburku) jsem byla zapojena do chodu kanceláře europoslance, účastnila jsem se jednání parlamentních výborů, delegací a politických skupin a vypracovávala z nich písemné výstupy a podklady pro práci MUDr. Jiřího Maštálky podle jeho pokynů. Jednalo se zejména o agendu Výboru pro zaměstnanost a sociální věci a Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin. Dále jsem se také podílela na přípravě písemných výstupů pro média, zejména na rozpravě na téma Hlavní směry politiky zaměstnanosti členských států, kde MUDr. Jiří Maštálka reagoval na zprávu zpravodajky Elizabeth Lynne o posílení práv občanů v souvislosti s vynutitelností platných zákonů a kde se mluví o zlepšení sociální integrace, boji proti chudobě a klade důraz na sociální inkluzi v politikách zaměstnanosti a na nezbytnou podporu v rovnosti pohlaví v zaměstnání. V rámci své stáže v Bruselu jsem se ještě seznámila s prostředím řešícím oblast nouzových a krizových situací, účastnila se na konferencích, uskutečnila další sběr zahraniční literatury a seznámila se s odborníky zabývajícími se oblastí civilní ochrany a krizového managementu.

Ve Štrasburku s MUDr. Jiřím Maštálkou a Terezou Baroňovou

Neměla bych opomenout skutečnost, že tato stáž nebyla vždy vyloženě jen pracovní-studijní, ale že jsem měla i možnost, vždy když skončila práce v EP a o víkendech, poznat město Brusel, Štrasburk, Gent a malebné Bruggy. Největším zážitkem pro mě byl předposlední večer 26. května v Bruselu, kdy se přímo v budově EP odehrávalo předávání cen Energy Globe 2008 a do Evropského parlamentu přijela řada celebrit, které se zúčastnily galavečera, během něhož byly představeny projekty v kategoriích země, voda, oheň, vzduch a mládež. Ze světa politiky přijeli Michail Gorbačov a Kofi Annan, zpěvačky Alanis Morissette a Dionne Warwick společně s indickým hercem Ámirem Khánem zastupovali svět hudby a filmu.

Popravdě musím napsat, že se mně domů vůbec nechtělo. Musím konstatovat, že tato stáž pro mě byla velkým přínosem. Poznala jsem spoustu zajímavých lidí, sehnala jsem materiály pro svoji práci a kontakty, kterých jistě v budoucnu využiji, rozšířila jsem si obzory o tom, jak vypadá život evropských politiků a musím říci, není to nic jednoduchého. Nelituji své cesty a po zpracování získaných materiálů bych chtěla cestu do Bruselu zopakovat a pokračovat v dalším sběru informací.

Mgr. Jaroslava Kaňková

S Dianou jsme našli naši vlajku, teď jen aby Česká republika našla svoje místo...

Cesta do Bruselu a po Bruselu

Přípravy na měsíční stáž se táhly měsíce. Pro mě to byla událost, na kterou jsem se neskutečně těšila. Byla jsem v posledním ročníku gymnázia a věci, které se pro mě měly změnit, bylo moc. Poprvé v životě jsem měla být mimo domov delší dobu, než jsem byla dosud zvyklá. Jak se později ukázalo, měsíc je příliš krátká doba na to, aby člověk mohl vyzkoušet, vidět a poznat vše, co je pro něj nové.

Do Bruselu jsme jeli společně s panem poslancem autem. Cílem prvního dne naší cesty byl Štrasburk. Toto francouzské město mi učarovalo. Měla jsem možnost vidět už rozsvícené ulice a atmosféra, která tu panovala, byla krásná. Zastávka ve Štrasburku netrvala dlouho. Již druhý den jsme pokračovali ve směru na Brusel. První kroky směřovaly přímo do centra mého působení v nastávajících pěti týdnech.

Po příjezdu bylo nezbytné vyřídit kartičku, tzv. badge, která mi umožnila po celou dobu stáže přístup do Evropského parlamentu. Pro každého přicházejícího stážistu je to běžná rutina. Bezpečnostní kontroly patří též k dennímu pořádku, ale člověk si rychle přivykne. Po všech formalitách následovalo ubytování. V domě, ve kterém jsem bydlela, žilo několik dalších mladých lidí. To jsem ocenila hlavně v době, kdy jsem měla volno.

Prvních dojmů bylo mnoho. Brusel se mi jevil jako neskutečně složité město, které bylo plné jednosměrek, a cesta do parlamentu byla pokaždé jiná. Postupem času jsem Brusel poznávala čím dál tím více a všechno se zdálo být mnohem jednodušší. Stejně to bylo i s mou prací v parlamentu. Začátky nikdy nejsou jednoduché. Práce v poslanecké kanceláři se skládá z činností, které se neustále obměňují. Já jsem musela jako by nepozorovaně vplout do všech těchto procesů.

Stážista má velký prostor orientovat se na své zájmy. Já navštívila několik slyšení, ze kterých člověk odchází plný nových poznatků a hlavně různých dojmů. Každý týden v parlamentu

je jiný. Výborový týden byl vhodný pro návštěvu různých slyšení, na která denně přijdou na asistentský e-mail desítky pozvánek.

Další týden se konalo plenární zasedání. K mé smůle se nepřesouvalo do Štrasburku, kde se tradičně pořádá, ale zůstalo v Bruselu. Štrasburk kvůli propadlému stropu nevyhovoval bezpečnostním podmínkám a já tedy přišla o možnost poznat to krásné město lépe. Plenární zasedání jsem si nemohla nechat ujít a šla jsem se samozřejmě podívat na samotné hlasování poslanců. Tento týden praskal EP ve švech. Na rozdíl od týdne následujícího, kdy byly na programu vnější činnosti.

Chýlily se ke konci všechny přípravy k nadcházející konferenci „Magické osmičky“, která byla pořádána na počest devadesátého výročí založení Československé republiky. Tento týden byl ale jako stvořený pro to, abych poznala belgické království i z jiného pohledu. Navštívila jsem krásná města, kterými jsou Antverpy a Gent. Počasí mi moc nepřálo, ale jako změna, to bylo velmi příjemné.

Poslední týden utíkal jako voda. Okolo konference se dělo mnoho a k zařizování toho bylo ještě víc. Přijelo několik velmi zajímavých hostů, kteří hovořili na téma „osmiček“. Z původně dlouhého měsíce nakonec nezbyvalo víc než pár posledních dnů. Stihnout se nedalo vše, ale myslím, že po dobu strávenou v Bruselu jsem poznala spoustu užitečných věcí. Celou stáž mi usnadňovala asistentka pana poslance Maštálky. Janička byla vždy ochotná mi s čímkoli pomoci a poradit. Při počtu stážistů, kteří se v kanceláři střídají, měla se mnou velkou trpělivost. Pro mě byl Brusel jednoznačně školou života!

Lenka Mašková

Můj druhý domov

Ještě dávno předtím než byla podepsána Římská smlouva v roce 1957, šel Brusel ruku v ruce s Evropou a mnoha jejími rozličnými kulturami. Bezpochyby proto vládne evropskému hlavnímu městu zvláštní atmosféra „evropské vesnice“. Kvalita, kterou mají v lásce desetitisíce Evropanů, kteří měli možnost Brusel takto zažít.

Se svými charakteristickými hospůdkami a módními restauracemi, kavárnami, stinnými parky a krásně přátelskými a společenskými náměstími je Brusel něco jako „kavárna Evropy“, místo kde si každý může užívat a sdílet ochutnávání a vyprávění příhod jejich Bruselu a jejich Evropy.

Já jsem pracovala v EU pro EU. Je to fascinující svět, kde každý den pracují bok po boku tisíce Evropanů, aby vytvářeli budoucnost 500 milionů lidí. Zde v Bruselu můžete skutečně pocítit evropský vliv.

Charlemagne, Paul-Henri Spaak, Robert Schuman, Altiero Spinelli... Dnes tito visionáři a stavitelé Evropy propůjčili své jméno budovám EU. Tušíte, jaký cvrkot a vzrušení, které panuje za zdmi Evropské komise, Evropského parlamentu, Rady EU, Výboru regionů a Evropského hospodářského a sociálního výboru? To proto, že my v Bruselu stavíme Evropu! Takže nasajte evropské prostředí a krásu mezi symbolickými místy, která provázela budování Evropské unie: Rond-Point Schuman, Place du Luxembourg, Place Royale.

A nyní jsem si jistá, že Evropa má tvář: tu parlamentu pro 500 milionů občanů. Tahle tvář se zformovala na březích Marny a Rýnského kanálu, na soutoku Ill, nedaleko Rýna, v jednom z historických srdcí Evropského prostoru.

Aby reprezentovala sílu v době demokracie a vybuodovala identitu pro instituci sdílenou mnoha zeměmi, s ohledem na specifika každé z nich, se odhodlala k husarskému kousku.

Víte, jakou tvář myslím? Samozřejmě, Evropský parlament ve Štrasburku. Moje první zkušenost s prací EP začala přímo zde.

EP ve Štrasburku vypadá jako město ve městě. Je to místo pro diskuse, proudění a rozhodování, místo, které je otevřené každému občanu, ale které zároveň chrání poslance od vnějších tlaků.

Já jsem také absolvovala „magický trojúhelník“ evropských institucí, spolu s Radou Evropy a Palácem lidských práv. Se svou rozdílnou architekturou jsou tyto tři budovy jako tři bijící srdce ve městě Evropy; země kulturních konfrontací a podobností; země kontrastů a partnerství; země debat.

A nyní něco o mých vlastních nejzářivějších zážitcích... Běloruský týden v Evropském parlamentu ve Štrasburku... Na ten nikdy nezapomenu.

Jaké asociace se vám v myslí vybaví, když slyšíte slovo „Bělorusko“? Ve skutečnosti pouze „antidemokracie“, „dikatura“... Je to pravda?! Toto bych ráda vyvrátila.

Byla jsem velmi ráda, když jsem se dozvěděla, že v EP se bude konat Běloruský týden. Bylo to pro mě velké potěšení jako zástupce běloruského národa. Ale když jsem zjistila, co je tématem a kdo tento týden organizuje, byla jsem velmi překvapena a rozhořčena.

První seznámení s Běloruským týdnem proběhlo během otevření výstavy kreseb Alexeje Maraskina a Shora Sitnica, členů nekonformní umělecké skupiny „Pahonia“ a fotografií Ihara Kraseuskiho. Krev, pobouření, chaos, davy mladých lidí, kteří dostali zapláceno za to, že vyšli do ulic a provolávali různá hesla... Je to možné ve skutečně normální a demokratické zemi, jako je Bělorusko? Odpovím vám: „Není!“ Byla jsem svědkem všech těchto událostí v Bělorusku v roce 2006 a vím, jaká byla skutečnost.

Ale co si mohou myslet Evropané o této zemi podle takových obrazů? Je to jeden stereotyp a všichni si myslí, že je to pravda. Když jsem procházela okolo těch obrazů, hořce jsem plakala, protože tito lidé provokovali policii a pak fotografové mohli dostat své obrázky s krví.

Byl to pláč ze srdce... Proč a co může změnit tento stav?

Pak jsem se jako zázrakem ocitla u kulatého stolu s běloruskou opozicí. Prezentovali ubohou podívanou lidí, kteří chtějí požádat o peníze a pomoc. Chci upozornit, že oficiálními jazyky debaty byly angličtina a běloruština. Byla jsem naprosto udivená a šokovaná, že tito lidé mluvili bělorusky s chybami. Ptala jsem se sama sebe, zda je to jen proto, že chtějí rozvíjet svůj mateřský jazyk, ale byla to chyba.

A nyní o nejzajímavějších věcech... Plenární zasedání... Předně, zasedací místnost pro plenární zasedání ve Štrasburku mě naprosto fascinovala. Za druhé, pokaždé, když měl některý z poslanců projev, chtěla jsem s ním bojovat, souhlasit, nebo vyjádřit vlastní názor na danou věc. Doufám, že v budoucnosti budu mít takovou příležitost. Budu se o to snažit! Během mé stáže jsem se seznámila s prací respektovaného orgánu, mimo jiné prostřednictvím návštěv na různých zasedání: Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin (diskuse o zprávě o environmentálních standardech v oblasti vodní politiky, o potravinových enzymech, ochucování a potravinové doplňky), Výboru pro zahraniční záležitosti (diskuse zprávy o pokroku Turecka od roku 2007 a o zprávě o stabilizaci Afghánistánu: výzvy pro EU a mezinárodní společenství, výměna názorů s Torbenem Bryllem - zvláštním zástupcem EU pro Súdán a operace EUFOR v Čadu), plenární zasedání Evropského parlamentu ve Štrasburku (Francie) a v Bruselu (Belgie).

Na konci svého článku bych ráda moc poděkovala lidem, kteří mi po celý čas pobytu v EP pomáhali, a kteří mi pomohli

můj sen uskutečnit. Moc moc vám děkuji, pane Maštálko a slečno Dohelská! Ukázali jste mi skutečnou školu života. Moje vnímání nejen politického života se velmi rozšířilo. Soukromé poděkování bych ráda vyjádřila panu Samušenkovi a paní Poulainové.

Jsem moc šťastná, že existuje spojení mezi EP a mou univerzitou. A studenti mají možnost vás navštívit.

Ještě jednou díky, pane Maštálko, za vaši lásku k Bělorusku a Rusku. V našem životě jsou momenty, za které stojí za to žít. A já jsem tyto okamžiky opravdu zažila.

Nadzeya Yanouskaya

Sídlo EP ve Štrasburku... Vpřed do EP!

Ve světě Evropského parlamentu

Stáž v Evropském parlamentu pro mne byla jednou z nejúžasnějších událostí v mém životě. Byla to dobrá možnost, jak využít znalosti získané během studia na univerzitě v praxi: spousta schůzek, diskuzí, podrobných informací a ...změť nápadů. Dříve Evropa řešila svoje problémy v zákopecu, teď je řeší za vyjednávacím stolem, z tribun Evropského parlamentu...

Budova Evropského parlamentu se skládá z osmi „křidel“, která jsou mezi sebou propojena. V hlavní části jsou zasedací síně, knihovna, kanceláře poslanců. Ve vedlejších částech jsou převážně kanceláře zaměstnanců parlamentu a politických skupin.

Principy práce Evropského parlamentu jsou podobné jako v zákonodárném sboru Moldávie. Plenární zasedání Evropského parlamentu se konají každý měsíc ve Štrasburku (Francie) a „miniplenární zasedání“, stejně jako schůze parlamentních výborů probíhají v Bruselu (Belgie). Avšak legislativní procedury a rozhodovací proces v rámci parlamentních výborů a politických skupin je mnohem složitější a variabilnější než v moldavském parlamentu. Zasedání parlamentních výborů a politických skupin jsou často doprovázena schůzkami se zástupci ostatních evropských institucí, mezinárodních organizací nebo úředníky z různých členských i nečlenských států.

V lednu 2008 jsem se v rámci své stáže zúčastnil zasedání Výboru pro zahraniční věci Evropského parlamentu (AFET). Na toto zasedání byla také pozvána komisařka pro vnější vztahy B. Ferrero-Waldner, pákistánský prezident P. Musharaf a premiérka Ukrajiny J. Tymošenko.

Mezi kompetence Evropského parlamentu patří mimo jiné i jednání o návrhu rozpočtu a jeho schvalování (společně s Radou Evropy), přijímání rozličných deklarácí, stanovisek

a reportů, které se týkají různých problémů, jimiž se Evropský parlament a jeho členové zabývají. Je zajímavé, že poslanci Evropského parlamentu nemají právo zákonodárné iniciativy.

V Evropském parlamentu se opravdu řeší otázky, které mají zásadní význam pro život lidí všech států a regionů. Evropský parlament udržuje a podporuje vzájemné vztahy se všemi „kouty“ planety. Poslanci Evropského parlamentu se účastní dvoustranných i mnohostranných jednání s vazbami ke státům všech kontinentů. Nejvíce jsou evropskými poslanci podporovány státy Afriky a Latinské Ameriky. Poslanci Evropského parlamentu také proklamovali svoji politickou odpovědnost za vyřešení situace na Balkáně.

Ve vztahu k zemím východní Evropy, mezi něž patří i Moldavská republika, se Evropský parlament, spolu s ostatními evropskými institucemi, snaží získat čím dál podstatnější roli a nabídnout co možná nejširší podporu. Prakticky všichni evropští poslanci, se kterými jsem měl možnost hovořit, jsou velmi benevolentní ve vztahu k mé zemi a jsou připraveni pomoci s řešením jakýchkoliv problémů.

Práce evropských poslanců v rámci politických skupin je neméně zajímavá. Všichni členové Evropského parlamentu jsou začleněni do politických skupin podle své politické příslušnosti. K rozpočtovým prostředkům Evropského parlamentu mají samozřejmě přístup i nezávislí poslanci. Rozpočtové prostředky politických skupin jsou využívány na různé druhy aktivit: schůze, veřejná slyšení, projekty, studie i organizování tzv. studijních dnů. Jednotlivé politické skupiny se pravidelně scházejí, aby jejich členové prodiskutovali aktuální témata, která jsou zrovna na pořadu jednání parlamentu a zvolili strategii pro další postup. Ve většině případů se v rámci politických skupin scházejí pravidelně také národní delegace (zástupci jednoho státu v příslušné delegaci). Tzv. tyrkysově týdny (asi 7 do roka) jsou určeny k tomu, aby se poslanci setkávali s občany a voliči ve své zemi, ve které byli zvoleni.

Svou roli v práci Evropského parlamentu hraje i politická skupina GUE/NGL, složená ze zástupců levicových stran z různých evropských států: Německa, České republiky, Francie, Itálie a dalších. Vystoupení poslanců ze skupiny GUE/NGL jsou často charakteristická svou působivostí, důrazností a neo-hrožeností. Přestože v současnosti politická skupina GUE/NGL nepatří k největším uskupením v Evropském parlamentu, mohou směle říci, že hlas GUE/NGL má mnohdy zásadní dopad na rozhodovací proces Evropského parlamentu.

Je zajímavé, že se plenární zasedání Evropského parlamentu konají pouze ve Štrasburku. Štrasburské sídlo evropského parlamentu je architektonicky velmi zvláštní. Pro plenární zasedání ve Štrasburku je vždy charakteristická tvrdá práce - spousta schůzek, zasedání, veřejných slyšení atd. Fakticky se během těchto zasedání musí dokončit a uzavřít vše, na čem se celý předcházející měsíc pracovalo.

Kromě svých pracovních aktivit v rámci politické skupiny jsem měl také možnost seznámit se s knihovnou Evropského parlamentu. Našel jsem tam mnoho zajímavých materiálů o Moldávii, Rusku, regionálních konfliktech v Evropě a ve světě, které mi velmi pomohou při zpracovávání mé doktorské práce.

Ke konci své stáže jsem měl možnost navštívit i Radu Evropy a Evropský soud pro lidská práva a seznámit se s činností těchto dvou známých pilířů evropské demokracie.

Jsem velmi vděčen politické skupině GUE/NGL za to, že mi umožnila tuto stáž a tím i nahlédnout do světa europarlamentarismu.

Nikolai Tsveatcov

EU - jak to vidím já

Stáž v Evropském parlamentu... Jak magický pojem! Zdá se jako by se ti odkrývaly posvátné dveře a člověk dosáhl vrcholu, ale ve skutečnosti se teprve všechno začíná poznáním a objevováním.

Mám za sebou úspěšně průchod přes bezpečnostní službu, dostala jsem kartičku a začala jsem se cítit součástí té ohromné budovy, kuloárů, které jsou naplněny 785 evropskými poslanci z 27 členských zemí EU, parlamentními výbory a delegacemi pro spolupráci s takřka každým místem světa. A dále jsou tu představitelé evropských institucí, oficiální hosté z různých zemí a mezinárodních organizací. Skutečně, parlament - je politická instituce EU, kde se dějí hlavní „světské“ ale zejména politické události, uzavírají se dohody stejně, jako se hroubí některé osudy. Řekla bych, že EP je bojiště demokratických soubojů, i když metody nelze vždy nazvat demokratickými... Problémy lobbingu vyplouvají na povrch a obhajoba národních zájmů je více než očividná.

Práce EP je dobře strukturovaná:

jeden týden pro zasedání politických skupin, týden zasedání výborů, jeden týden plenárního zasedání, která probíhají jak ve Štrasburku, tak i v Bruselu. V harmonogramu parlamentu zůstává jeden týden pro práci poslanců v národních státech.

Není pochyb, že štěstí mi dalo šanci dostat takovou kolosální možnost a zkušenost z práce v parlamentu jen díky evropskému poslanci Jiřímu Maštálkovi a jeho unikátní asistentce Janě Dohelské. Dostala jsem možnost žít a pracovat společně s nimi nezapomenutelné čtyři měsíce, které byly naplněny setkáními, projekty, výzkumy, ale i posuzováním aktuálních, mnohdy „horkých“ otázek, ale i cestováním. V mé paměti zejména zůstalo plenární zasedání ve Štrasburku, které se konalo v době prvního týdne mojí stáže. Jak se říká „po hlavě rovnou do centra událostí“.

Po dobu práce v kanceláři byly hlavní úkoly mé stáže následující:

- seznámení se s fungováním a strukturou EP,
- účast, příprava analýz a návrhy závěrů pro zasedání výborů pro zaměstnanost a sociální otázky, ochrany životního prostředí a zdravotnictví,
- vyhledávání a příprava materiálů na aktuální témata (např. příprava oficiálních dopisů - pozvání, organizace návštěv oficiálních hostů naší kanceláře v Bruselu, výběr informací - svodka - k tématu voleb v Gruzii, problematika vztahů s Čínou, Moldavskou republikou, Ukrajinou, Běloruskem, atd.),
- příprava společné stati na téma „rozvoj vztahů EU a Běloruska“.

Zejména si vážím toho, že v průběhu mé stáže v EP jsem byla kolektivem naší kanceláře vnímána jako plnohodnotný spolupracovník. Poslanec Jiří Maštálka, faktický vedoucí mé stáže, mi dal velkou důvěru: veškerou nezbytnou práci jsem plnila naprosto samostatně. Myslím, že z tohoto důvodu se mohu osmělit dát radu ostatním: snažte se a pracujte! Stáž v EP to není procházka po parku, je třeba v nejlepším slovasmyslu se ukázat a působit tak, aby si vás všimli. Když je někdo vlažný je to velmi málo důvěryhodné.

Život v EP je prostě naplněn setkáními. Příklady: předseda Evropského parlamentu H. G. Ptering, bývalý premiér Velké Británie Tony Blair, eurokomisařka pro mezinárodní otázky a evropskou politiku sousedství B. Ferrero Waldner, prezident Pákistánu P. Mušaraf, premiérka Ukrajiny J. Tymošenko nebo prezident Ukrajiny V. Juščenko a v této řadě je možné pokračovat ještě dlouho.

Na samém vrcholu stáže probíhal „týden Běloruska ve Štrasburku“, na který byla pozvána „smetánka“ běloruské opozice včetně A. Milinkieviče. Později před výročím tragické havárie černobylské atomové elektrárny s podporou místopředsedy EP

A. Vidal - Qdrase (Španělsko), předsedy delegace pro vzájemné vztahy EU-Bělorusko J. Protasiewiczze (Polsko) a za podpory politické skupiny EPP-ED byl organizován seminář „Černobyl dnes“, a to společně s představiteli Běloruska. Tyto události mi pomohly pochopit obecně negativní tendenci vztahu k Bělorusku. Vytváří se dojem, jako by pověsili tabulku na krk „Bělorusko = Lukašenko = totalitní režim“. Jsem přesvědčená, že v důsledku tohoto nepochopení je cesta ke spolupráci a lepším vzájemným vztahům uzavřena. Není snad právě toto příklad politiky „dvojího metru“? Čím se běloruský národ liší od Ukrajinců, Poláků nebo Moldavanů? Samozřejmě nejsem expert, ale zdá se mi, že pro vytvoření úplného obrazu a pravdivého obrazu je vždycky třeba vyslechnout názory obou stran; tedy jak opozice, tak i představitelů oficiální moci. Snaha o takový přístup nebyla zastizitelná v chování evropských politiků ani v náznu. Nemyslím si, že tím, že se zavírají okna i dveře, je možné vést smysluplný a konstruktivní dialog s jakýmkoliv státem, tedy ani s Běloruskem.

V tomto ohledu jsem měla radost z iniciativy politické skupiny GUE/NGL, která připravuje výjezd do Běloruska a setkání jak s představiteli opozice, tak i státu. Jsem přesvědčena, že budeme-li jednat uvážlivě a konstruktivně, rozvíjet spolupráci v oblastech společného zájmu a společně reagovat na výzvy a ohrožení, které provází náš svět, můžeme vytvořit pevný základ pro přechod na kvalitativně vyšší úroveň bělorusko-evropských vztahů.

Chci věřit a doufám, že otevření stálého zastoupení Evropské komise v Minsku vytvoří možnost pro další oživení a rozšíření vztahů Běloruska a EU v takových vzájemně výhodných oblastech, jako je energetika, doprava, ochrana životního prostředí nebo součinnost v otázkách celních a pohraničních služeb a také vědeckotechnická spolupráce.

Tatsiana Poulain-Lenhinovich

Brusel. Brusel? Brusel!

Pana europoslance Jiřího Maštálku jsem osobně znala už z dřívější doby. Proto, když mi jakožto studentce postgraduálního studia nabídl možnost stáže v jeho kanceláři v Evropském parlamentu, neváhala jsem ani na chvíli - sbalila jsem si věci, koupila jízdenku a vyrazila do neznáma. Autobus mě vysadil ve čtyři hodiny ráno „někde v Bruselu“ - naštěstí podle plánu se mě ujala asistentka pana europoslance Jana Dohelská a dobrodružství mohlo začít. Po absolvování všech nezbytných formalit jsem byla připravená pustit se do práce. Mým hlavním úkolem bylo sbírat informace o všem, co se týkalo problematiky zdravotnictví. Jana a další asistent Jan Němeček však museli odjet, takže první dva týdny jsem musela nástrahám nového světa čelit úplně sama. A že toho bylo hodně! S jazykovou bariérou jsem si poradila docela dobře, v rámci evropských institucí stačí angličtina (což už se nedalo tak dobře říci o okolním světě „za zdmi“ parlamentu). Největší problém však pro mě představovala samotná budova EP. Jelikož se vůbec netajím tím, že jsem klasický příklad ženy, která se už při pouhé představě mapy či orientačního plánu budovy hroučí, asi chápete, že cesta do kanceláře a do jednotlivých zasedacích místností byla pro mě ze začátku značně komplikovanou záležitostí a hlavou se mi honily myšlenky o spiknutí architektů proti ubohým stážistům. Časem se to ale zlepšilo a kromě čtvrti plné administrativních budov jsem se odvážila i dál do centra, díky čemuž jsem si svůj první dojem o Bruselu jakožto městu ze skla a betonu velmi ochotně poopravila.

Postupně jsem cítila, jak se stávám součástí toho působivého světa. Do doby mého příjezdu do Bruselu jsem totiž Evropskou unii chápala jako něco abstraktního, s jen velmi málo „hmata-telnými“ dopady na můj život - bylo to ale částečně i tím, že to byla doba bezprostředně po vstupu do EU. V Bruselu se to ale všechno změnilo a evropské instituce najednou dostaly svoji

konkrétní podobu. Účastnila jsem se různých jednání, zasedání a „public hearingů“ a byla jsem svědkem toho, jak se počáteční myšlenka v rámci diskuse transformuje až do podoby finální, jak je každá záležitost podrobně projednána, jak každý, kdo má zájem, má právo na informace a má také možnost se vyjádřit. Bylo úžasné sledovat proces, kdy zdánlivě nesourodá masa lidí, z nichž každý má svůj „malý“ cíl či úkol, a na první pohled jakoby pouze koexistují vedle sebe, ve skutečnosti participuje na společném výstupu, jímž Evropská unie je. Nad tím vším bylo něco, co na národní úrovni není možné zažít - synergický efekt ze spolupráce multikulturních týmů. To se projevilo i v mimopracovní oblasti - právě zde jsem totiž zažila nejlepší mistrovství světa v hokeji, kterým žila minimálně polovina parlamentu.

Bylo mi velmi líto, že po dvou měsících (s krátkou zastávkou ve Štrasburku) má stáž končí. Jelikož jsem ale nastupovala do nové práce v ČR, nemohla jsem zůstat déle. Konečně jsem totiž cítila, že do Bruselu, do Evropského parlamentu patřím a že jsem připravena na všechny výzvy, které to úžasné místo plné života nabízí. Samozřejmě, k tomuto vnímání napomohli hlavně lidé kolem mě - pan europoslanec Maštálka, Janinka, Honzík a další, se kterými jsem pořád v kontaktu a kterým i touto cestou moc děkuji za nezapomenutelné zážitky. Do Bruselu jsem se od té doby už několikrát vrátila a pokaždé konstatuji, že být je to zvláštní, ty dva měsíce zanechaly v mém životě důležitou a nesmazatelnou stopu.

Jirko, Jani, Klárko, Silvi a Honziku - díky☺!

Zuzana Zigová

Dina Adityarova - narozena 1984
- studentka Právnické fakulty Ruské univerzity družby národů v Moskvě (RUDN)

Eva Babková - narozena 1990
- studentka Gymnázia Klatovy

Tereza Baroňová - narozena 1986
- studentka Vysoké školy báňské - technické univerzity Ostrava, (detašované pracoviště Valašské Meziříčí, obor Eurospráva)

Anastasia Belousova - narozena 1986
- studentka Právnické fakulty Ruské univerzity družby národů v Moskvě (RUDN)

Jaroslava Kaňková - narozena 1983
- absolventka Zdravotně-sociální fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích (obor Krizová radiobiologie a toxikologie)
- t. č. referentka krizového řízení BOZP a PO - Krajská správa sociálního zabezpečení pro Jihočeský kraj, studentka doktorandského studia na Žilinské univerzitě (obor Krizový management)

Diana Marková - narozena 1990
- studentka Gymnázia Mikulášské náměstí, Plzeň

Lenka Mašková - narozena 1989
- absolventka Gymnázia Sušice

Jan Němeček - narozen 1977
- pracoval jako asistent v bruselské kanceláři J. Maštálky v době od dubna 2005 do října 2006, věnoval se převážně otázkám zaměstnanosti, životního prostředí, vzdělávání a vztahům s rozvojovými zeměmi

---

Tatsiana Poulain-Lenhinovich - narozena 1980
- absolventka Lingvistické státní univerzity Minsk

Nikolai Tsveatcov - narozen 1983
- absolvent Státní univerzity Moldava (obor mezinárodní vztahy)
- t.č. lektor a student doktorandského studia Státní univerzity Moldava

---

Nadzeya Yanouskaya - narozena 1988
- studentka Právnické fakulty Ruské univerzity družby národů v Moskvě (RUDN)

Zuzana Zigová - narozena 1981
- absolventka Masarykovy Univerzity Brno, obor ekonomie

*Štrasburk - demonstrace
proti rasismu - poslanec,
asistenti, stážisté*

*Z. Zigová - utrápená po účasti na jednom
z veřejných slyšení*

***Jiří Maštálka
a kolektiv***

Evropská unie - nejen název II

Neprodejná publikace
Vydalo Nakladatelství Český les
Vydáno za příspěvní GUE/NGL v EP
2008